

Sunt uimitor!

*Hai acum pe indelete
Sa va spun povestea mea
In cuvinte colorate
Cat de uimitoare-i ea!*

Cine sunt eu?

Asta as vrea sa aflu in viata prezenta. E intrebarea care ma chinuie din adolescenta. Am incercat sa gasesc raspunsuri in filosofia si practicile asiatice. Din tot ce am studiat si am citit pana acum, se pare ca acestea imi sunt cel mai aproape de instinct si perceptiile sufletesti.

Care e rostul meu?

Rostul meu era sa te gasesc pe tine. Era sau inca este acesta rostul meu?

Cine sunt eu, de unde vin si incotro ma indrept?

In viata de zi cu zi sunt un om modest, banal cum mi se spune adesea de catre cei care imi sunt prea dragi si care ar trebui sa imi spuna cat sunt de uimitor.

Sunt o fiinta care iubeste frumosul sub toate formele sale si il cauta cu incapatanare si perseverenta. Cred ca de aceea am ales fotografia ca metoda de exprimare. Iubesc natura si imi place sa o reprezint in pixeli nu asa cum o vad, ci cum o simt cu retina, inima si sufletul. Ador muntele, ador sa simt sangele navalind in artere, ador aerul rarefiat al inaltimilor incarcat de mireasma jnepenilor si florilor de munte, ador sa ajung pe creasta si vantul sa ma spulbere si sa ma invalui cu suierul sau neostenit. Ma cuprinde un fior cand ma gandesc la toate acestea pentru ca atunci ma simt liber, atunci simt forta creatoare, liber sa urc in copacul vietii si sa caut raspunsurile care ma chinuie neincetat.

Conditia umana ma dispera si ma chinuie zi de zi, minut de minut, o secunda dupa alta ...

Sunt un graunte de energie ratacita din momentul creatiei si care incerca sa-si pastreze memoria colectiva si sa se refaca cu intregul. Oare cu intregul sau cu parti din acesta? Tot asta ma intreb de cand am inceput sa constientizez iubirea si s-o caut in indarjire.

Apoi am crezut ca am gasit-o si am fost dezamagit.

Dar sa revenim la fotografie sau ceea ce ne reprezinta ca membri in societate. Am studiat biologia din aceasta pasiune neostoita pentru munte si natura, dar oamenii sau poate soarta nu a vrut sa urmez acest curs ... Asa ca in mine s-a produs o transformare, nascuta din dezamagire si deziluzie, s-a produs o explozie, am lasat sa iasa la suprafata artistul creator si iubitorul de lumina. Soarta l-a facut pe total meu sa imi daruiasca primul aparat de fotografiat si astfel sa-mi arate calea spre lumina.

Introvertit, antisocial, idealist, visator pana la moarte, ambitios, perseverent, incapatanat, generos cu cei merituosi, razbunator cu cei nedrepti, autodidact, romantic incurabil, distant, dar iubitor fara limite ... cateva din trasaturile care imi contureaza personalitatea. Unele s-au accentuat, altele au palit odata cu trecerea anilor, iar experienta de viata m-a facut mai pragmatic.

Tu imi spui ca sunt un prost ca nu renunt la romantismul de tip hollywoodian si la visarile aproape permanente. Tocmai tu, care te bucuri de ele ...

Contrastele ma caracterizeaza si tot asa ma exprim si fotografic. Reprezint natura - diafana, frumoasa, misterioasa, eterna si necucerita, dura si perfecta; dar reprezint si formele abstracte, formele umane si creatiile oamenilor. Fotografiile mele sunt dulci si amare – ciresse amare cu care te desfat sub lumina blanda a unei zi de mai fara sfarsit, pierduti in admiratie si contemplare, in linistea sublima a adoratiei reciproce.

Nu vreau sa va placa fotografiile mele! Vreau sa va pierdeti in ele, sa va abandonati simturile si sa va transpuneti acolo, pe creasta de munte, in valea scaldata de izvoare in lumina asfintitului, pe campiile nefarsite ale cautarilor mele si printre norii raiului interior, la umbra florilor inviorate de roua diminetilor cetoase, in formele abstracte, in jocuri de lumini si umbre, in fetele oamenilor intalniti, in fiecare imagine pe care v-o prezint. Vreau sa simtiti cautarea mea neincetata si sa intelegeti ca toti suntem unul – dar nu stim! Vreau eu sa simt ca simtiti si astfel sa simt ca nu sunt singurul care cauta.

Cu ceva timp in urma am facut un mic eseu pentru blog, pe care as vrea sa vi-l prezint in continuare. E reprezentativ pentru uimitoarele zbuciumari ale sufletului meu. Iata-l:

.....

Ginduri rosii despre suflete si perechi

Era o seara calda de mai.

Foarte calda ... poate prea calda. Iesiseam la o plimbare intr-un cimitir din apropiere, un loc frecventat deseori de mine, mai ales in momentele cind aveam nevoie de liniste, de o atmosfera potrivita pentru a ma relaxa si a ma regasi, dupa momentele agitate ale vietii de zi cu zi.

Dupa aproape 2 ore de plimbare gindurile mele se pierdusera deja pe aleile intortocheate.

Incercam sa le intorc din drum, inainte de a se pierde cele importante si pe care vroiam sa le pastrez, inainte ca soarele sa-si arunce ultima raza peste aceasta zi.

Macii se pregateau de culcare.

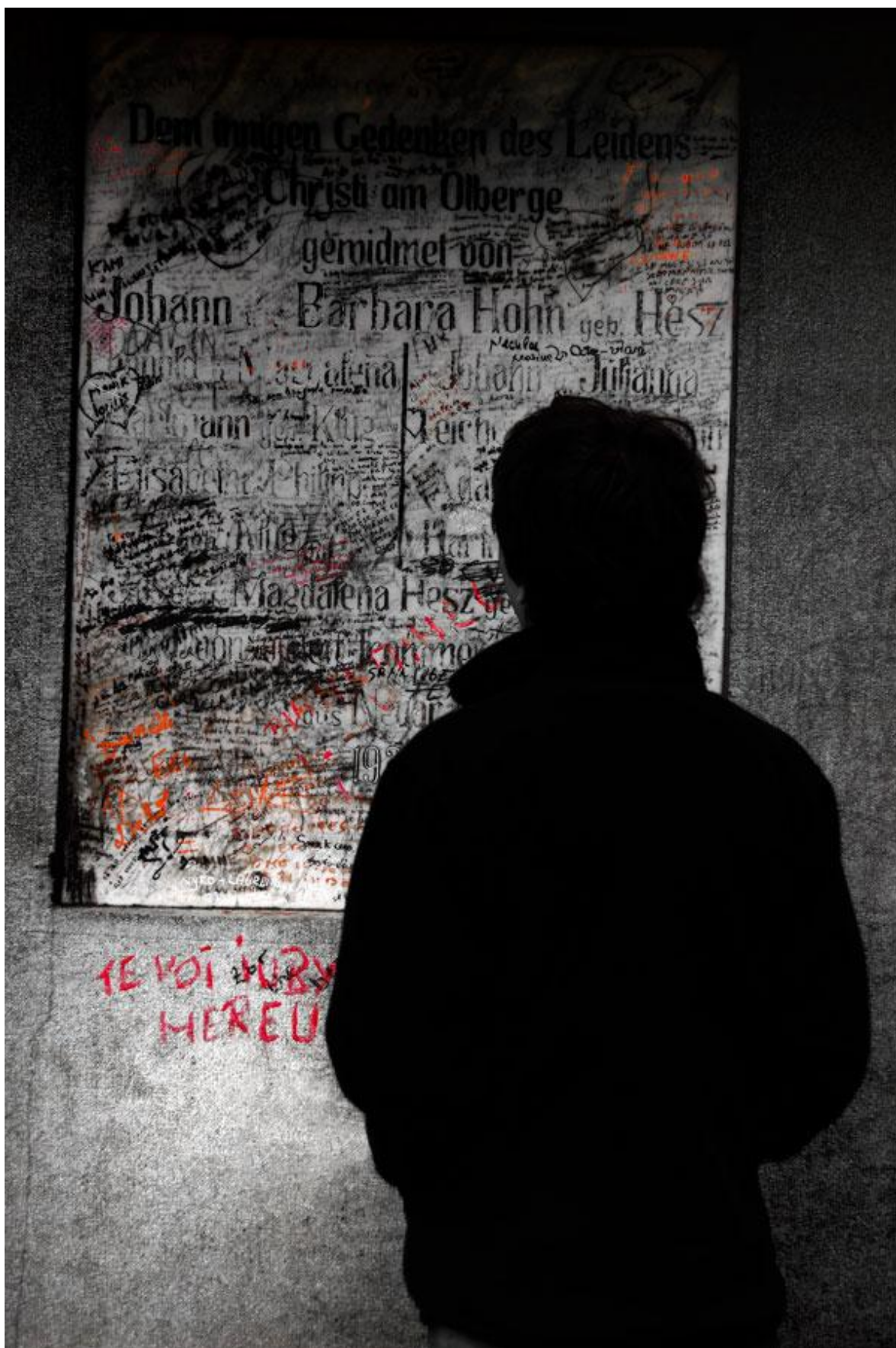

Ajunsesem la o rascruce de drumuri si de ginduri.

Dar mai ales ajunsesem la o rascruce de drumuri in viata, de alegeri si decizii.

Cine esti TU ?

De ce mi-ai napadit viata monotona si mi-ai spus:

Sa fii TU sufletul meu pereche ?

Era intrebarea ce ma chinuia de multa vreme ... Acum era momentul sa reflectez la asta.

Era acel moment magic cind ziua se imbratisea cu noaptea. Mintea mea euforica nu mai facea distinctia clara dintre real si fantastic. Fusesem cuprins de vraja momentului.

In calea mea s-a ivit un izvor de viata, o veche pompa de apa care de abia mai facea fata cerintelor. Era acolo oare doar pentru a furniza apa pretioasa miilor de flori ? Sau avea si un scop mai ascuns ?

O pala de vint cald trecu peste fruntea mea. Am tresarit.

In acelasi moment, crengile copacilor si-au ferit fetele si au lasat acea ultima raza de soare sa se strecoare pina la izvorul vietii, trezind-ul ...

pic

Picatura vrajita, nascuta din apa si foc deopotriva, exploda cu o forta nebanuita:

*A fost apa ? A fost foc ? Sau a fost altceva altceva ? Parca nu a venit de sus, nu a cazut asa cum era firesc. Parca a luat nastere din adincuri. Sau nu ... nu a luat nastere. A fost trezita de sarutarea soarelui !
A fost una la inceput. Apoi inca una ... si inca una ... cu fiecare fractiune tot mai puternice, tot mai voioase.
Ma frec la ochi nedumerit: oare ce se intimpla ? visez cu ochii deschisi ? visul era vis ? ... parca prea real era ...*

*Din adincuri se trezesc si se inalta tot mai multe luminite, e o explozie de apa si foc. Unele se coaguleaza in forme ciudate, vibrind cu o intensitate mult mai mare decit restul ... Toate vor parca sa se inalte undeva ... nu stiu unde, insa par a-si dori acest lucru si se zbat ... majoritatea nu reusesc !
Se ridica, par sa scape de forta gravitatiei, insa se lasa invinse pina la urma si cad, pier ...
Putine reusesc ... cu cit se inalta mai mult par a capata mai multa forta si stralucire.
Da, acestea sint deosebite !*

Stralucirea lor ma lumineaza si pe mine deodata: acestea sint sufletele care si-au desavirsit evolutia, spirite care au cunoscut iluminarea, iar la acest moment magic dintre zi si noapte sint lasate sa-si gaseasca drumul spre o alta lume.

Toate au fost binecuvintate de lumina, insa doar acestea, putine si alese, au meritat si au stiut sa recunoasca adevarul.

Drum bun ! Lumina sa va calauzeasca mereu !

Pe voi si pe mine ...

Restul mai au de asteptat ... mai trebuie sa parcurga acelasi ciclu de purificare din nou si din nou, mereu, pina cind se vor fi curatit de murdarie.

Cine esti TU ? Sa fii TU sufletul meu pereche ? Sa fim, NOI, doua din acele suflete care si-au desavirsit evolutia ? Am cunoscut noi iluminarea prin dragostea ce ne-a unit ?

Asa m-ai facut s-a cred atunci, demult, cind stateai in bratele mele, pe acea bancutza, sub acel felinar, si ne sopteam nimicuri pina la rasaritul soarelui.

Acum alte nimicuri ne-au abatut din drum ...

Sa fim noi "restul" ?

Acum alte nimicuri ne-au incatusat simtirea iar sufletele ne sint captive si chinuite.

Un final de evolutie se destrama, incet ... incet ...

Insa un altul pare sa ia forma si culoare.

Totul s-a transformat, totul s-a distrus, totul se recreaza

..... cu fiecare respiratie, cu fiecare tic-tac, cu fiecare bataie de inima, cu fiecare bataie de aripi !

Ce-am stiut – nu mai stiu ! Stiu ca voi stii multe altele ...

Noi sintem TOTUL !

Totul se misca incontinuu, ia noi forme – instabile ...

Exista o singura matrice: IUBIREA NOASTRA !

Ea este TOTUL, ea se transforma. E volatila si totusi perena ! Se pierde in intuneric pentru a reveni iarasi in lumina, mai puternica si mai intensa.

TOTUL este in miscare ...

Oare EL ce crede ? Oare EL face ca totul sa se transforme ? Oare EL ... stie ?

.....

Am un graunte de energie pe care l-am gasit si pe care il iubesc. El m-a gasit de fapt. Sau ... ne-am gasit reciproc si simultan? Am auzit candva ca nu poti preveni ceea ce nu poti prevedea. Dar cred ca poti preveni ceea ce nu vrei sa se intample. Ceea ce trebuie sa se intample, se va intampla! Dar totul e spre bine. Asa ca sa fim mai buni! Sa incercam sa evoluam si sa gasim lumina!

Sunt uimitor in incercarile mele de a vedea frumosul din lume si din oameni. Provincialului pe cale de a se muta la Bucuresti i s-a spus pe un ton atoatestiutor ca e un prost ca se muta in jungla capitalei, populata de oameni inraiti si dusmanosi. Iar eu le-am spus ca nu exista padure fara uscaturi ... Aceiasi oameni, dupa un timp, m-au felicitat pentru imaginile frumoase in care prezentam capitala si bastinasiile acesteia.

Frumusete exista pretutindeni, trebuie doar sa fii atent si o vei descoperi!

Fiecare imagine pe care o capturez va deveni o fotografie pe care o creez. Fac fotografii unor locuri, obiecte, lucruri si momente pline de insemnatate pentru mine. Uneori oamenii care imi privesc fotografiile se pot transpune si traiesc trairile mele, dar unii nu pot face asta!

Incerc sa pictez cu lumina! Nu fac o fotografie si apoi v-o arat, ci creez o lume sau va dezvalui lumea asa cum este, dar ignoranta traiului de zi cu zi va impiedica s-o vedeti.

Lumina este energie, existenta si creatie. Vreau sa va dovesc acest lucru, iar prin asta ma consider uimitor. Daca nu credeti, va invit pe www.arthurmustafa.com sa va convingeti.